

என்னவளின் ஸ்பரிசுத்திலே

ஆள் அரவம் அற்ற அந்த காட்டில் கையில் ஒரு அரிக்கன் லாம்புடன் அந்த கரிய உருவம் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அது ஒரு குகையை நோக்கி பயணித்து கொண்டு இருந்தது, அப்போது தீடீர் என்று பின்னால் ஒரு சத்தம் கேட்டு திடீர் என்று அந்த உருவம் திரும்பி பார்த்தது, உலகில் அத்தனை கொடூரமான பிறவி அதன் பார்வையிலே ஆயிரம் பேரை கொல்லும் கொடூரம். யார் அந்த கரிய உருவம்? அது ஏன் அந்த குகையை நோக்கி செல்கிறது இந்த கேள்விகள் எல்லாம் ஒரு புறம் இருக்கா, அதே காலப்பகுதியில் அந்த குகைக்கு நூறு மைல் தூரத்தில் ஒரு பத்து வயது மதிக்க ஒரு சிறுவன் கையில் ஒரு டார்ச் லைட் உடன் ஏதோ ஒரு தேடலை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் செல்லும் வழியில் ஒரு சுடுகாடு ஒன்றை கடக்க வேண்டி இருந்தது, சாதாரணமாக இளங்கன்று பயமறியாது போல் இந்த சிறுவனும் தைரியமாக அந்த சுடுகாட்டை தாண்டி நடந்து சென்றான். வழமையான சுடுகாடுகள் போல் அந்த சுடுகாட்டில் அதிக சப்தங்கள் கேட்பதில்லை, எப்பொழுதும் நிசப்தம் நிலவும், ஒரே ஒரு நாளை தவிர அது தான் கார்வால் பாய் தினம். அப்படியொரு கார்வால் பாய் தினத்துக்கு ஒரு நாள் முத்தல் தான் இன்று. அந்த பத்து வயது சிறுவனின் பயணம் தொடர்ந்து சென்றது, அவன் பல மணிநேர பயணத்தின் பின் ஒரு பாழடைந்த பங்களாவை அடைந்தான். அதன் வெளிப்புற வாயில்கள் துருப்பிடித்த சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டு இருந்தது. அவன் அந்த சங்கிலிகளை தான் கொண்டுவந்த கூரிய கற்கள் கொண்டு உடைக்க முயன்றான். அவனின் பலத்தால் அது முடியவில்லை. அப்பொழுது ஒரு உருவம் அவனை நோக்கி வேகமா வருவதை உணர்ந்தான். பயம் கலந்த பதற்றத்தில் மெல்ல திரும்பி பார்த்தான். அப்போது ஒரு கரிய உருவம் அவனை நோக்கி ஆவேஷத்துடன் வந்து கொண்டு இருந்தது, அது ஒரு இரத்த காட்டேரி, அவனை வேகமா நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது அவன் பயத்தில் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் பயந்தான் வேறுவழியில்லை அங்கிருந்து ஓடுவது தான் சிறந்தது என்று ஓட வெளிக்கிட்டான். அதற்கு அந்த உருவம் அவனை நெருங்கி விட்டது அவன் பயத்தில் உறைந்து போனான். அப்போது அந்த உருவம் அவனை கழுத்தில் பிடித்து தூக்கி ஏன் இங்கு வந்தாய், இது நான் வாழும் பங்களா இங்கு மனிதர்கள் வரக்கூடாது... இது எங்கள் கோட்டை என்று கூறி அந்த சிறுவனை ஒரு சுற்று சுற்றி தூக்கி எறிந்தது.

மறுநாள் காலை, அஞ்சலூரில் குமார் தனது தாத்தாவின் தந்தையின் கல்லறைக்கு முன் நின்று அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்திக்கொண்டு இருந்தான். குமார் சிறுவயதிலே அஞ்சலூரை விட்டு வெளியேறி கிரீக்லாந்தின் தலைநகரான மகிலாப்பூரில் வசித்து வந்தான். அவனது பெற்றோர் பாவனைக்கு எட்டு வயது இருக்கும் பொழுது விவாகரத்து பெற்று சென்று விட்டார்கள், அவனுடைய அப்பா இரண்டாம் திருமணம் முடித்தால் அவன் அவனின் அம்மாவுடன் இருக்க சமரசமையம் உத்தரவு இட்டது. அவனுக்கு பதின் மூன்று வயது இருக்கும் பொது

அவனின் தாயார் அவனை மீண்டும் அஞ்சலூருக்கு அழைத்து சென்றார். அங்கு அவன் அவனின் தாத்தாவின் தந்தையுடனும் அம்மாவுடனும் வசித்து வந்தான். காலங்கள் கடந்தது அவனுக்கு இருபத்தி நான்கு வயதானது அப்போது அவனுக்கும் அவனின் பள்ளித்தோழி மரகதவள்ளிக்கு திருமணம் நடந்து அவன் அவனது மனைவி அம்மாவுடன் கிரிக்லாந்தை விட்டு லோகேசியாவில் குடிபெயர்ந்தார். பிறகு அவனுக்கு ஒரு அழகான பெண்குழந்தை பிறந்தது அவர்களுக்கு மல்லிகா என பெயரிட்டான். திடீர் எண்டு ஒரு நாள் ஒரு கவலையான செய்து அவனுக்கு வந்தது அவனின் தாத்தாவின் தந்தை மரணம் ஆகிவிட்டார். அவர் இறக்கும் பொது அவருக்கு 137 வயது. ஆம் இங்கு மனிதர்களின் சராசரி வயது 150 ஆண்டுகள். குமார் இருந்து போன தனது தாத்தாவை பார்க்க கிரிக்லாந்து செல்லும் போது அவன் விமானம் விபத்துக்குள்ளானது. அதில் பயணித்த அனைவரும் மரணம் அடைந்தனர் குமாரை தவிர, அவன் தப்பித்தான் தவிர அவன் எல்லாத்தையும் மறந்து போனான். குமாரின் உடம்பில் தானியங்கி பாதுக்காப்பு கருவி அவனை காப்பாற்றி கொண்டது. அவன் ஒரு மலையடிவாரத்தில் அண்டியுள்ள ஆற்றில் விழுந்து கிடந்தான். அவனை வில்வரிஷியின் சிஷ்யையான மீனாம்பா கண்டு, அது பற்றி வில்வரிஷியிடம் கூற, வில்வரிஷியும் அவனது சீடர்களும் சேர்ந்து குமாரை வில்வரிஷியின் ஆசிரமத்துக்கு எடுத்து சென்று அவனை இயற்கை மருத்துவம் முறைப்படி சிகிச்சை அளித்தார்கள். சுமார் ஆறு வருடம் கழித்தே அவன் குணமானான். அவன் குணமாகும் தருவாயில் அவனின் பழைய ஞாபகங்கள் அவனுக்கு கனவாக வந்ததில் அவன் தனது நீண்ட நாள் உறக்கத்தில் இருந்து எழுந்தான். அதன் பிறகு அவன் தனது குடும்பத்தை தொடர்பு கொள்ள முயன்றான் ஆனால் அவர்களை தொடர்பு கொள்ள முடிய வில்லை. சரி நேரே போய் பார்த்துவிட்டு வருவோம் எண்டு எண்ணி புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தால் அவனிடம் பணம் எதுவும் இல்லாதால் அவனை புகையிரத நிலைய அதிபர் அனுமதிக்க வில்லை. கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் மீண்டும் வில்வரிஷியின் ஆசிரமம் வந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவனின் தாத்தாவின் நண்பர் ஒருவர் அவனை வழிமறித்து அவனை நலம் விசாரித்தார், கூடவே அவன் திரும்ப லோகேசியா செல்ல அவனுக்கு பணமும் தந்து சென்றார். அதன் பிறகு அவனின் தாத்தாவின் தந்தையின் ஆறாவது நினைவுதினமான இன்று அவரை நினைவு கூர்ந்து கொண்டு விட்டு லோகேசியா செல்வோம் என்று எண்ணி அவனின் தாத்தாவின் தந்தையின் கல்லறைக்கு விரைந்தான். அங்கு சிலமணிநேரம் அமர்ந்து தனது பழைய நினைவுகளை மீட்டு விட்டு திரும்ப செல்லும் வழியில் ஒரு சிறுவன் வலியால் அலறிக்கொண்டு இருக்கும் சப்தத்தை கேட்டான். அவன் வேகமா அந்த சத்தம் வரும் திசையை நோக்கி போனான் அங்கு ஒரு குகைக்கு முன்னால் ஒரு ஐந்து வயது மதிக்க தக்க சிறுவன் வலியால் துடித்து கொண்டு இருந்தான். அவனை கண்ட குமார் அவனை தூக்கிக்கொண்டு போய் அவனை அருகில் உள்ள வைத்தியசாலையில் சேர்த்துவிட்டு மீண்டும் லோகேசியா நோக்கி புகையிரத்தில் செல்கிறான். மூன்று நாள் பிரயாண பயணத்தின் முடிவில் அவன் லோகேசியா வந்தடைகிறான்.

பதினாறு வருடங்கள் கழித்து தனது குடும்பத்தை பார்க்கும் ஆவலில் சென்ற அவனுக்கு அங்கு பெரிய அதிர்ச்சி அவனை யாருக்கும் அங்கு இனம் காண முடியவில்லை, மேலும் ஒரு அதிர்ச்சி அங்கு அவனை போலவே வேறு ஒருவன் குமாராக இருந்தான், அவன் இவனை விட வயதானவனாகமும் இருந்தான். அவனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை, அவனை எல்லாரும் நிராகரித்து அனுப்பினார்கள்.

தொடரும் ...